

Desen dedicat colectivului Stațiunii de mașini și tractoare din comuna Cioara-Doicești, raionul Călmățui, regiunea Galați, care culcându-se pe lauri a ajuns, aproximativ, la rezultate asemănătoare cu cele de mai jos.

BENEDICT
GĂNESCU

DIN CALENDARUL UNEI BRIGĂZI S. M. T.

Desen de BENEDICT GĂNESCU

URZICA

ANUL VII * 28 FEBRUARIE 1955 * 16 PAGINI * 75 BANI

NUMĂRUL

4

(128)

Unii compozitori împerechează în compozițiile lor, în mod straniu, elemente de muzică populară cu ritmuri de jazz!

CĂSĂTORII STRANII

Desen de NELL COBAR

COMPOZITORUL: — „În numele legii vă declar căsătorii!”

Portret

de I. AVIAN

NUMELE și PRONUMELE	Popescu Gheorghe.
PĂRINȚII:	amărâți că au un asemenea fecior.
PROFESIA:	inginer agronom, sustine...
STUDIUL:	12 ani de învățatură. Păcat de el.
FUNCȚIA:	Agronom șef. Inca...
LOCALITATEA:	chimicista, că-l are șef tocmai pe el. S.M.T.-ul Vraniești raionul Oravita.
VÂRSTA:	doi ani... de când n-a mai vizitat întovărășirile din Cârncea și Lăturas. Motivele: nu-i place să se amestece în treburile altora; nu-i place să se amestece nici măcar în treburile lui.
CUNOSTINȚE AGROTEHNICE:	Cunoaște la perfecție părțile importante ale unui S.M.T.: biroul, locuința și cantina. Deosebeste ușor un tractor de o batoză. Știe că există ingineri agronomi mai tineri, dar nu știe că trebuie să-i îndrumeze. Cunoaște cu precizie și cele în care se plătesc chenzinele.
ALTE CUNOSTINȚE:	Alte cunoștințe au fost aduse de el și încadrate la S.M.T.-ul Vraniești.
ȘTAREA SĂNĂTĂȚII	Slăbiciune... pentru chiazuri.
NIVEL POLITIC:	Luptă cu perseverență pentru îngrădirea chiazurilor. Astfel a adunat chiazuri din diferite locuri și i-a îngrădit la S.M.T.-ul unde e dînsul agronom șef.
INCADRAREA:	Incadrat din toate părțile de chiazuri. Chiazuri la stînga, chiazuri la dreapta, chiazuri la contabilitate, chiazuri la bucătărie etc. Metode de comandă. Nu sînt agrotehnice dar le folosește.
METODE AGROTEHNICE:	Cușelentă. Nu uită pe cei care l-au criticat.
MEMORIA:	...
RUDE:	Nu se știe dacă are neamuri. În schimb îndrăgește nespus de mult neamurile subalternilor. Cînd discută cu subalternii nu există să nu pomenească și de neamurile lor.
LEGĂTURA cu TERENUL:	I s-a instalat încă un telefon.
LIPSURI:	Lipsește piese la tractoare și li-psește remize pentru batoze.
POSSIBILITĂȚI:	Să fie piese, să fie remize și să lipsească el.

IEȘIRI PE TEREN

de N. ICUȚĂ

Revista urmează să intre sub tipar și schița ce trebuie să apară neapărat nici n-am început-o. De fapt am început-o de 15, de 20 de ori, dar nu merge.

Mă vede redactorul-șef chinându-mă.

— Cum să meargă, frate dragă. Ieși pe teren. Ia contact cu oamenii.

Mă urc în tren.

Bușteni.

Fabrica de hîrtie „1 Septembrie”.

Am uitat să vă spun. Trebuie să scriu un material despre brigăzile artistice.

Intru la directorul-adjunct:

— Am venit în problema brigăzii...

— Ce?

— Știți... eu... cu brigada, trebuie să...

— Cu brigada?!

— Da.

— Nu ți-ar fi rușine!

— Tovarășe director!

— Nici un „tovarăș”. Ieși afară.

Îmi fac cruce.

— Ascultă mă, mă neisprăvitule, nu ți-e rușine?

— Tovarășe director!

— Nimic. Ce-ai tu de-mpărțit cu mine? Ce-ai tu cu noi? De ce be dușmănești, mă?

— Eu?

— Da, tu. Cin' te-a pus să vii aici?

— Meseria. Trebuie să scriu.

— Aha, să scrii. Nu ți-ajunge cît ai scris, cît ne-ai criticat?!

— Cum s-ajungă? La fiecare număr trebuie să-mi apară ceva nou.

— Să critici?

— Să critic.

— Ieși!

Nu ies. Poate se calmează.

— Cine ți-a spus ție că mă ocup în mod exagerat de gospodăria anexă, de m-ai criticat?

Tac. Mă gîndesc. Oi fi scris în numărul trecut vreun articol critic la adresa lui. Nu mi-aduc aminte.

— Taci?

— Tac.

Intră un altul.

— Tovarășe inginer Goisan, el e cu brigada artistică. El, zice directorul-adjunct și arată spre mine.

Cum aude noul sosit de brigadă, sare ca ars:

— El e? De ce ai scris mă că nu primesc critica? Că acum îți vir mina în chica aia! Eu nu primesc critica? Să-mi spui imediat de ce ai scris!

— Stai, frate, nu te necăji, încă n-am scris nimic! Îl calmez eu.

— Zi, ameninți? Ce-ai scris pînă acum e nimic?

A intrat între timp și inginerul Zaharescu.

— Așa e? El m-a criticat și pe mine?

— El.

Mi-a spus și Zaharescu cîte ceva... și au țipat mult la mine. Pînă la urmă, m-am dumirit de ce erau așa supărați. Mă confundaseră cu autorul textelor care au fost interpretate de brigada lor artistică, și în care au fost criticate.

Abia aștept să dau ochi cu redactorul-șef. Să mă mai trimită pe teren...

Sherlock Holmes

de SADI RUDEANU

Marele detectiv așpisă cu o carte pe genunchi, tolănit în fotoliul său comod, în timp ce tânărul și credinciosul său ajutor, Hary Taxon, așezat pe un scaun în apropierea căminului, privea, plin de admirație, fruntea înaltă a genialului detectiv, îndărătul căreia sălășluia dezlegarea a sute de mistere trecute și viitoare. Deodată, unul din cei doi ochi ai regelui detectivilor se deschise, și Sherlock Holmes rosti:

— Dragă Hary, în maximum cinci minute vei avea nevoie de un costum nou, căci acesta pe care îl porți acum va pieri în flăcări...

Tânărul Taxon tresări speriat și văzu că într-adevăr se apropiase prea mult de căminul plin de cărbuni aprinși și haina începuse să fumege. Sări într-o parte, apoi rosti uimit:

— Ce șerime de minte! Ce perspicacitate! Cum ați dedus, maestre, că haina îmi va lua foc?

Holmes închise ochiul și deschizându-l pe celălalt spuse cu calmul său caracteristic:

— Miroșea a ars!

Apoi, adormi din nou, în fața privirilor extaziate ale credinciosului său ajutor. După câteva clipe, un sforăit puternic se auzi în cameră. Dovedind că a prins ceva din admirabila putere de deducție a maestrului său, Hary Taxon conchise:

— A dormit buștean!

Și obosit din cauza efortului mental depus, adormi și el. Deodată, câteva bătăi puternice răsunară în ușă. Hary Taxon se trezi buimăcit, în timp ce Sherlock Holmes nu se trezi deloc deoarece nu dormea, pentru că știut este că un mare detectiv nu doarme niciodată. Și cum bătăile în ușă se repetară și mai puternice, Holmes spuse:

— Hary, cred că este cineva la ușă, care are intenția să intre la noi!

— De unde știți, maestre? întrebă Taxon. Holmes trase adânc din pipă, trimise fumul în cerculețe spre plafon, apoi spuse:

— Dacă n-ar fi avut intenția să intre la noi, ar fi trebuit să bată la altă ușă, ceea ce în nici un caz n-ar fi putut să facă, întrucât ușa noastră este singura din tot parterul, unde nu se mai află nici un apartament. Presupunerea că ar fi dorit să meargă la etaj nu este valabilă, întrucât casa în care locuim nu are decât parter, și ar fi foarte greu necunoscutului să intre într-un apartament de la etaj, atâta timp cât acest etaj nu există. Iată de ce, în concluzie deduc că cel care bate la ușa noastră vrea să intre la noi!

Sufocat de atita inteligență, Hary Taxon spuse umil:

— Atunci, maestre... înseamnă că trebuie să deschid...

Holmes îl bătu pe umăr:

— Vezi că ai început să dezlegi și tu unele mistere? Sigur că da! Ai judecat logic! Trebuie să deschizi!

Hary Taxon deschise ușa. În cameră năvăli o femeie, cu părul despletit, cu ochii măriți de groază, care recunoscându-l îndată pe detectiv, după pipă, căzu în genunchi în fața lui, strigând:

— Salvați-mi soțul!

Hary Taxon se repezi, o ridică, o așeză

pe un scaun, și-i spuse cu lacrimi în ochi, căci avea o inimă de aur:

— Liniștiți-vă, doamnă! Povestiți maestrului ce s-a întâmplat și cine sînteți...

Cînd se ridică de pe scaun, femeia scăpă poșeta, și o groază de mărunțiș în monede de douăzeci și cinci, zece, cinci și trei bani se rostogoli pe podea.

Fără să acorde importanță incidentului, femeia începu să povestească:

— Domnule detectiv, eu sînt o femeie cinstită. Sînt de profesiune...

— Știu, o întrerupse Holmes, sînteți casieră sau taxatoare la tramvai!

Femeia se opri uimită:

— Dar... de unde știți?

Regele detectivilor zîmbi:

— După mărunțișul pe care în loc să-l țineți în sertar, îl țineți în poșetă!

Femeia scoase un strigăt de surpriză, căzu din nou în genunchi și începu să adune mărunțișul. Văzînd-o că este de cufundată în această operație, Sherlock Holmes dori să mai facă o încercare spre a se convinge de adevărul presupunerilor sale. Scoase o hîrtie de un leu, și rosti:

— Dă-mi un bilet de treizeci și restul la un leu!

Fără să ridice privirea, femeia rosti masonic, în timp ce aduna monedele:

— N-am mărunțiș! Ori scoți bilet, ori te dai jos! Nu te duc gratis, că doar nu-i tramvaiul lu' tata!

Un zîmbet de triumf apără pe buzele marelui detectiv care avu acum dovada certă a valabilității presupunerilor sale. În sfîrșit, femeia se așeză din nou pe scaun și continuă să povestească:

— Aseară, cînd am venit acasă, bărbatul meu dispăruse. Am găsit pe cuier, căciula lui, și perechea sa de mănuși! El însă, nicăieri! Poftim, v-am adus căciula și mănușile, poate dați de vreo urmă.

Și-i întinse detectivului o pereche de mănuși de piele, îmblănite, și o căciulă aproape nouă.

Holmes studie atent câteva clipe obiectele, apoi trase adânc din pipă, dar nu mai trimise fumul în plafon, întrucît pipa nu mai avea tutun.

— Continuați, rosti el. Cît mai amănunțit...

Femeia începu din nou:

— Soțul meu lucrează la...

— Știu, o întrerupse Holmes, soțul dumitale este funcționar sau vinzător la un magazin O.C.L. de articole bărbătești...

Femeia, uluită, scăpă din nou mărunțișul, iar Hary Taxon, spre a-și ascunde emoția, căzu în genunchi și începu să adune grăbit monedele. Dar Holmes observă că, pe lîngă emoție, el ascundea și o mare parte din monede, în buzunarul său propriu.

— Ce faci acolo, Hary? îl întrebă el...

Taxon răspunse fără să întrerupă operațiunile:

— Călătoresc cu tramvaiul de douăzeci de ani, domnule Holmes, și acum îmi iau restul!

Deodată, sună telefonul. Marele detectiv ridică receptorul:

— Alo... Da... Cine ești dumneata? Aha!.. Bine! Puse receptorul în furcă, apoi se

așeză din nou în fața femeii care nu-și revenise încă din buimăceală.

— Dar de unde știți, întrebă ea, că soțul meu este vinzător la un magazin O. C. L. de articole bărbătești?

Marele detectiv zîmbi:

— E simplu! Cunosc o

serie de cetățeni care au căutat toată iarna, la magazinele din Capitală, căciuli număr mare și au găsit numai căciuli bune pentru copii. De asemenea, odată cu sosirea iernii, au apărut în magazine și mănuși de vară, necăptușite, cu totul deosebite de acestea ale soțului dumitale. Or, cine altul decât un funcționar sau un vinzător de la un asemenea magazin, ar fi putut avea atîta simț de prevedere, încît să-și oprească încă din timpul verii o căciulă și o pereche de mănuși îmblănite?

— Extraordinar! rosti femeia și nu mai zise nimic.

Apoi, revenindu-și, întrebă:

— Dar soțul meu?

— Soțul dumitale, rosti răspicat regele detectivilor, va fi aici din moment în moment!

Atît femeia cît și Hary Taxon rămaseră cu gura căscată. Și, chiar în aceeași clipă, ușa se dădu de perete și un bărbat, cu părul vilvoi, cu paltonul deschis, fără căciulă și fără mănuși, intră în casă.

— De unde ați știut, maestre, șopti Hary extaziat, cum ați dedus?

— Mi-a dat înainte telefon, răspunse Holmes.

Noul venit își îmbrățișă soția, o întrebă ce mărunțiș a realizat în ziua respectivă, apoi se apropiă de Holmes.

— Domnule detectiv, sînt năuc! Înnebunit! Zeci și zeci de clienți mă întrebă zilnic de ce nu ne vin căciuli brumării, numere mari! De ce nu ne vin mănuși de piele căptușite! De dimineață pînă seara, aceeași întrebare! De o zi și o noapte alerg pe străzi năuc și îmi frămînt mintea pentru a dezlega acest mister! Dar nu pot! Care este cheia misterului, domnule Holmes? Care?

Pentru prima dată în cariera sa, Sherlock Holmes lăsă ochii în jos.

— Este singurul mister, dragul meu, pe care nu mă simt în stare să-l dezleg! Dar, pot să-ți spun un lucru: du-te acasă și fii liniștit! În câteva zile veți primi mănuși căptușite și căciuli brumării numere mari! Veți primi!

Cei doi soți plecară fericiți. După câteva zile, detectivul primi o scrisoare în care se arăta că într-adevăr au sosit și căciuli și mănuși.

Hary Taxon înlemnise.

— Maestre, bliugu el, de unde... de unde ați știut?

Holmes îl privi o clipă, apoi bătîndu-l pîrintește pe umăr, rosti:

— Nu pricepi, Hary? Sîntem la începutul lui martie! Vine primăvara! Și tu nu știi că primăvara ies ghiociei, căciulile și mănușile căptușite?

(Va urma)

Ilustrații de VAL MUNTEANU

Unii compozitori imperechează în compozițiile lor, în mod straniu, elemente de muzică populară cu ritmuri de jazz!

CĂSĂTORII STRANII

Desen de NELL COBAR

COMPOZITORUL: — „În numele legii vă declar căsătorii!”

Portret

de I. AVIAN

NUMELE și PRONUMELE PĂRINȚII:	Popescu Gheorghe.
PROFESIA:	amărită că au un asemenea fecior. inginer agronom, sustine...
STUDIUL:	12 ani de învățatură. Păcat de ei...
FUNCȚIA:	Agronom șef. Măa...
LOCALITATEA:	ghinionistă că-l are șef tocmai pe el. S.M.T.-ul Trănuți raionul Cravita.
VIRSTA:	doi ani... de când n-a mai vizitat întovărășirile din Cârncea și Lătușas. Motivate: nu-i place să se amestece în treburile altora; nu-i place să se amestece nici măcar în treburile lui.
CUNOȘTINȚE AGROTEHNICE:	Cunoaște la perfecție părțile importante ale unui S.M.T.: biroul, locuința și cantina. Deosebeste ușor un tractor de o batoză. Știe că există ingineri agronomi mai tineri, dar nu știe că trebuie să-i îndrumeze. Cunoaște cu precizie ziarele în care se plătesc benzinele.
ALTE CUNOȘTINȚE:	Alte cunoștințe au fost aduse de el și încadrate la S.M.T.-ul Trănuți.
ȘTAREA SĂNĂTĂȚII	Slăbiciune... pentru chiaburi.
NIVEL POLITIC:	Luptă cu perseverență pentru îngrădirea chiaburilor.
INCADRAREA:	Artfel a adunat chiaburi din diferite locuri și i-a îngrădit la S.M.T.-ul unde e dînsul agronom șef.
METODE AGROTEHNICE:	Incadrat din toate părțile de chiaburi. Chiaburi la stînga, chiaburi la dreapta, chiaburi la contabilitate, chiaburi la bucătărie etc. Metode de comandă. Nu sînt agrotehnice dar le folosește.
MEMORIA:	Excelentă. Nu uită pe cei care l-au criticat.
RUDE:	Nu se știe dacă are neamuri. În schimb îndrăgește neapărat de mult neamurile subalternilor. Cînd discută cu subalternii nu există să nu pomenească și de neamurile lor.
LEGĂTURA CU TERENUL:	I s-a instalat încă un telefon.
LIPSURI:	Lipsex piese la tractoare și lipsex remize pentru batoze.
POSSIBILITĂȚI:	Să fie piese, să fie remize și să lipsească el.

IESIRI PE TEREN

de N. ICUȚĂ

Revista urmează să intre sub tipar și schița ce trebuie să apară neapărat nici n-am început-o. De fapt am început-o de 15, de 20 de ori, dar nu merge.

Mă vede redactorul-șef chinându-mă.

— Cum să meargă, frate dragă. Ieși pe teren. Ia contact cu oamenii.

Mă urc în tren.

Bușteni.

Fabrica de hirtie „1 Septembrie”.

Am uitat să vă spun. Trebuie să scriu un material despre brigăzile artistice.

Intru la directorul-adjunct:

— Am venit în problema brigăzii...

— Ce?

— Știi... eu... cu brigada, trebuie să...

— Cu brigada?!

— Da.

— Nu ți-ar fi rușine!

— Tovarășe director!

— Nici un „tovarăș”! Ieși afară.

Îmi fac cruce.

— Ascultă mă, mă neisprăvitule, nu ți-e rușine?

— Tovarășe director!

— Nimic. Ce-ai tu de mpărțit cu mine? Ce-ai tu cu noi? De ce te dușmănești, mă?

— Eu?

— Da, tu. Cin’ te-a pus să vii aici?

— Meseria. Trebuie să scriu.

— Aha, să scrii. Nu ți-ajunge cît ai scris, cît ne-ai criticat?!

— Cum s-ajungă? La fiecare număr trebuie să-mi apară ceva nou.

— Să critici?

— Să critic.

— Ieși!

Nu ies. Poate se calmează.

— Cine ți-a spus ție că mă ocup în mod exagerat de gospodăria anexă, de m-ai criticat?

Tac. Mă gîndesc. Oi fi scris în numărul trecut vreun articol critic la adresa lui. Nu mi-aduc aminte.

— Taci?

— Tac.

Intră un altul.

— Tovarășe inginer Goisan, el e cu brigada artistică. El, zice directorul-adjunct și arată spre mine.

Cum aude noul sosit de brigadă, sare ca ars:

— El e? De ce ai scris mă că nu primesc critica? Că acum îți vir mina în chica aia! Eu nu primesc critica? Să-mi spui imediat de ce ai scris!

— Stai, frate, nu te necăji, încă n-am scris nimic! Îl calmez eu.

— Zi, ameniți? Ce-ai scris pînă acum e nimic?

A intrat între timp și inginerul Zaharescu.

— Așa e? El m-a criticat și pe mine?

— El.

Mi-a spus și Zaharescu cite ceva... și au țipat mult la mine. Pînă la urmă, m-am duminat de ce erau așa supărați. Mă confundaseră cu autorul textelor care au fost interpretate de brigada lor artistică, și în care au fost critici.

Abia aștept să dau ochi cu redactorul-șef. Să mă mai trimită pe teren...

S. Mikhalkov

O SIMPLĂ INFORMAȚIE

CANTITATE ȘI CALITATE

„Tovarășe Petuskov, stringe-mi mina!
Sint bun de cinste!“ — „Pentru ce, bădieu?“
„Mi-au dat o primă“. — „Zău! Dar ce-ai făcut?“
„Păi, se cam știe.
E lucru indeobște cunoscut:
Acu' e săptămîna —
Notează bine —
De cînd am dat, tovarășe Ivan,
O cantitate mare de piepteni peste plan
Și i-am zvirlit pe piașă, la voi în magazine.
Dar tu? De multe treburi, sau poate-ai luat vreun hap,
Că-abia mai ai un fir de păr pe cap?“
„Da, frate, am chelit într-adevăr,
Că m-a pus dracu
Să-mi trec cu pieptenele tău prin păr“.

Ia seama, fabricant de lucru prost,
Că procurorul, miine, o să te ia la rost!

1950

Odată am pățit-o rău cu-o fabulă. Sosise data
Cînd despre jubileul Leului voiam să scriu.
Dar lei-i cit trăiesc? Nu-mi aminteam, să mă îngropi de viu!
„Ei, zic, telefonez la Zoopark și gata!“
„Telefonez și le arăt tot păsul meu.
Mi se răspunde scurt, ca-ntr-un proces-verbal:
„Asemeni lămuriri să dăm la telefon ne vine greu:
Mai bine treceți dumneavoastră personal“.
M-am dus. Puteam să fac altfel?
„Ce meserie ai?“ — „Sint fabulist!“
„Vă rog să așteptați!“ — „S-aștept? — întreb eu trist
Nu-i lămurită întrebarea mea?
Sau poate că documentarea-i grea?
„Ba nu! Dar așteptați nișel“.
M-așez. Și după vreme lungă veni răspunsul mult dorit:
„Leii nu-s ciini!“ (Argumentat răspuns! Adînc și drept!)
Un referat mi se cerea să le trimit —
Iar ei au să-mi răspundă-n scris. S-aștept...
Ca să pun punct mi-am făcut rost de Brehm¹⁾, volumul trei,
Și am aflat o mie de lucruri despre lei:
Și cit trăiesc, și altele mai abitir,
Pe care nu e timpul, acum, să le-nșir.

Unii-nșeleg că-i vigilență, așadar,
Nimic și nimănu-i să nu-i răspundă;
Dar citeodată uită ștampila cea rotundă,
Fără să-ntoarcă cheia în broască, la sertar.

1952

1) Brehm — Alfred Edmond Brehm — autorul principiu
tratatului „Minunile naturii“ (N. red. rom.)

DOI AMICI

„Ce locuință! Ce minunăție!
Zău, frăpicioare, stai într-un palat!“
Așa vorbea un Șoricel cam înciudat,
Poftit de Șobolan să guste din bucate.
„Fotoliul, masa de sufragerie,
Și scaunele astea cu lemnul lor roșcat,
— După cît văd la tine-aici sint toate
De-a dreptu-aduse din străinătate!“
„Ah, dragul meu, dacă ai ști ce chin,
— Răspunse Șobolanul c-un suspin,
De-ai ști ce-alergătură și cite supărări
Pînă să-apuc să-mi întocmesc un rost.
La noi se face lucru abîznuit și prost,
De-aceea tot ce vezi aici e-adus de peste mări

și țări:
Un păr dintr-un divan turcesc — știu, lucru rar —
Un petic dintr-un covoraș persan,
Iar puful ăsta gingaș mi-a fost adus ieri chiar
Din Africa. E puf de pelican!“
„Dar cu mîncarea, — întrebă naioul Șoareco, cum faci?
Cred că mîncarea noastră și se oprește-n git.“
„Ah, dragă, spuse Șobolanul, stringîndu-și
coada, amărit,
— Vezi, în privința asta, e greu să mă împaci:
Imi place slăninuța cu piine — și atît.“

Mai sint unele case pe la noi
Unde e de batjocură și-ocară
Tot ce se face-aici, în țară,
Iar tot ce se aduce de peste marea-albastră
Cred unii că e lucru subțire și de soi —
Dar plescăie din limbă mîncînd slănina noastră.

1944.

DIN VOLUMUL
„SATIRĂ ȘI UMR“
APĂRUT ÎN EDITURA
CARTEA RUSĂ

ȘURUBAȘUL

O roată mare de motor, odată
Se lăuda cu gura pînă la urechi:
„Ați mai văzut ca mine voi vreo roată?
Pe lingă mine toate-s nevolnice și vechi!
Sint fără-asemuire-n lumea mare!
Să învîrtesc pămîntul sint în stare!
Mașina-i în puterea mea:
O mișc cum vreau, legată de-o curea!“
Dar cum vorbea așa, deodată
S-a vîtămat un șurubaș.
Un fleac pentru mașina aceasta minunată,
Și roata mare-a luat-o mai domol.
S-a-mpleticit, s-a opîntit,
Și-apoi, la urma urmei, s-a oprit.
Pentru acei ce fabula au vrut s-asculte,
Învățătura nu e lucru mare:
De-un șurubaș adesea atîrnă foarte multe!

1945

Ilustrații de IACOB LAZĂR

MĂRȚIȘOARE

de C. CRISTOBALD

De 1 martie se oferă și se primesc mărtișoare. Persoanele superstițioase oferă, iar cele inteligente primesc.

Mărtișoarele sînt niște mici obiecte, lucrate de obicei artistic, și care se poartă atîrnate: la piept, la gît, la rever, etc.

Ele reprezintă (după gustul cui oferă și după intelectul cui primește): un trifoi cu patru foi, o inimă străpunsă de o săgeată, o potcoavă de cal mort, un hornar, numărul 13, sau figuri de animale.

Iată ce mărtișoare au oferit sau au primit cu ocazia zilei de 1 martie a acestui an, unele persoane și unele instituții sau întreprinderi:

O mătură

O frumoasă mătură - miniatură, artistic lucrată, a primit ca mărtișor Serviciul comercial al Direcției regionale C.F.R. Timișoara, din partea conducerii U.R.C.A.D., Sînnicolaul Mare, regiunea Arad, - în amintirea celor 50 de mătuși mari, expediate cu trenul acum doi ani de către U.R.C.A.D. și pierdute imediat, pe parcurs, de către C.F.R.

La cererea făcută la timp, de a i se plăti contravaloarea celor 50 de mătuși, U.R.C.A.D. a primit răspuns (sub nr. 10672/D.R.) după... doi ani!

A început Direcția regională C.F.R. Timișoara să lucreze mai operativ!

Un porc

Un drăgălaș porc, mărime naturală, a oferit ca mărtișor tovarășul director adjunct de la "Trustul lemnului" din Plocești, familiei sale de la București.

Porcul a ajuns la destinație bine mersi, deoarece a călătorit... cu automobilul. Bineînțeles, cu automobilul întreprinderii. (Nou-nouț, marca Pobeda).

Stimulat de exemplul adjunctului, tovarășul director Dulfu și-a transportat cu automobilul trustului... familia. A transportat-o la trust. Unde a instalat-o în două birouri, devenite de-atunci dormitoare.

Astfel, celor 80 de salariați ai întreprinderii le-au mai rămas, pentru a avea unde lucra, 9 camere. Dar una din ele va trebui să fie eliberată ca să-și aducă, de la Bacău, tovarășul director și porcul.

Un iepure

Un dolofan iepure, vînat de tovarășul Gheorghe Sava, președintele Sfatului popular al comunei Vela, raionul Pleșița, regiunea Craiova, a primit ca mărtișor chiaburul Dumitru Marinescu.

Tot un iepure, vînat de președintele Sfatului, a primit ca mărtișor chiaburul Constantin Oprescu.

Președintele cu iepurii, chiaburii cu țuica și cu vinul, - și cheful durează cite 3-4 zile.

În zilele cînd cheful este la chiaburi, președintele nu mai dă pe la Sfat. Trimite vorbă că e la vînătoare. Uneori nici n-are cui trimite vorbă, deoarece - imitîndu-l pe președinte - pleacă și ceilalți responsabili ai Sfatului, la vînătoare...

Secretarul Chivu Mirea bea la Ghilă Panțoiu și la Ion Calafeteanu, agentul agricol Marin Stoian pe la alții, iar contabilul Ion Fuiorea... pe unde nimereste.

Pe la Sfat nimeresc dinșii doar în ziua lefii.

Două cizmulițe și un picior

Un grațios mărtișor, reprezentînd o pereche de cizmulițe de damă, a primit... înapoi, întreprinderea "Cauciucul Quadrat" din București.

Cizmulițele i-au fost restituite, pentru că erau lucrate prost: rupte gata. Muncitoarea care le cumpărase nu le-a putut purta. Le cumpărase de la magazinul de încălțăminte nr. 107 de pe bulevardul N. Bălcescu nr. 2, unde e responsabil tovarășul Cristea.

Și ducîndu-se responsabilul Cristea, împreună cu cetețeană și cu cizmulițele, la fabrică să reclame, au fost amîndoi bruscați de către inginerul-șef Banta care a țipat la ei, amenințîndu-i că-i bate și doar că nu le-a dat cu cizmulițele în cap.

La fabrica unde inginerul dă cu cizmulița în capul cui reclamă, trebuie să se dea manifestărilor barbare... cu piciorul.

Numărul 13

Numărul 13 l-a primit ca mărtișor Combinatul raional de producție Năsăud, fiindcă...

13 adrese au circulat în decurs de un an între acest Combinat și Întreprinderea Minei de fier Ghelar-Hunedoara.

I se comunicase întreprinderii din Ghelar de către Ministerul Industriei Metalurgice (Direcția generală a minelor de fier și materialelor refractare) că i s-a repartizat cantitatea de 40 kg piatră de tocilă, și că această piatră îi va fi livrată de către Combinatul din Năsăud.

Dar, timp de un an, Combinatul din Năsăud a livrat întreprinderii din Ghelar, doar adrese, prin care îi recomandă mereu să aibă puțină răbdare, că în curînd îi va trimite și piatra de tocilă.

Și, în sfîrșit, prin a 13-a adresă, Combinatul din Năsăud a comunicat întreprinderii din Ghelar (după un an de promisiuni și așteptări!) că... nu-i mai poate trimite nici un gram de piatră, deoarece la acel combinat... nu a luat încă ființă Secția tocile!

Procedul Combinatului din Năsăud n-a mirat pe nimeni. Funcționînd timp de un an fără secție de tocile, era și natural să i se... tocească acestui combinat, orice simț de răspundere.

Concluzie

- Ești superstițios?

- Nu! Superstițiile n-au nici un temei. Pretind, de pildă, că mărtișoarele poartă noroc. Dar celor pomeniți mai sus, mărtișoarele primite le-au purtat ghinion.

(După materialele primite de la corespondenții noștri Pelmus Nicolae, C. Cornel, Diogene)

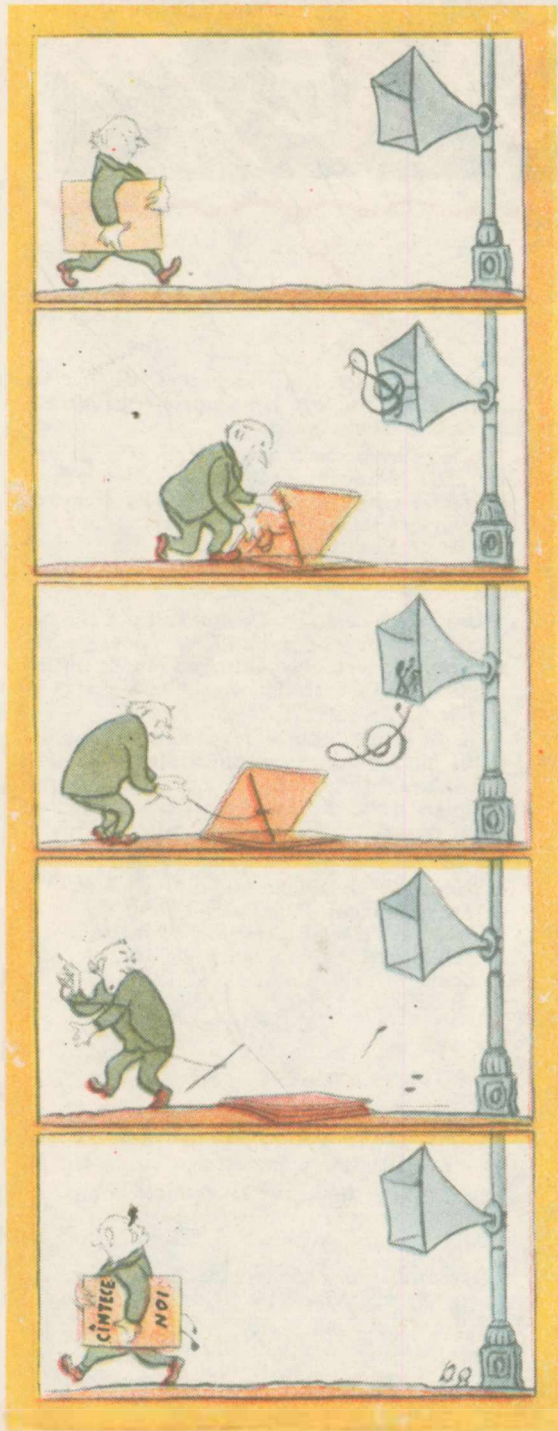
S I S T E M U L

Desen de E. ARNO

- Cum de-ați reușit să luați pantofii pe măsură?

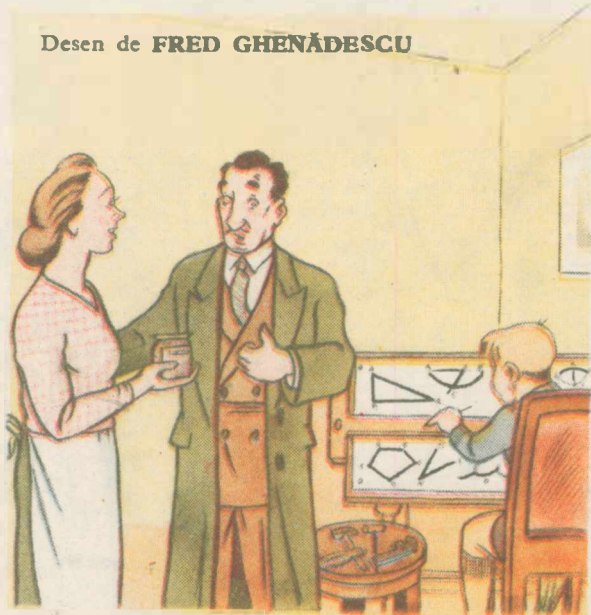
- Simplu, dacă vrei un număr mare de pantofi, întrebați dacă are un număr mic...

Desen din „KROKODIL” de FEODOROV

CUNOȘTINȚE UTILE

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Il preparați pentru politehnică?
 — Nu, vreau să învețe să deschidă un borcan de conserve!

BINEFACERILE ZĂPEZII

Fabrica de conserve „Tecuci” a Ministerului Industriei Alimentare are în Popești, raionul Focșani, un centru de achiziții și pulpare.

Precum se poate vedea cu ochiul liber, depozitul acestui centru este... sub cerul liber.

În toamnă, responsabilul centrului și-a dat cu părerea că mai e timp pentru adăpostirea butoaielor cu pulpe pentru conserve și compoturi.

Pe urmă a venit zăpada. Și butoaiile au fost acoperite de ea.

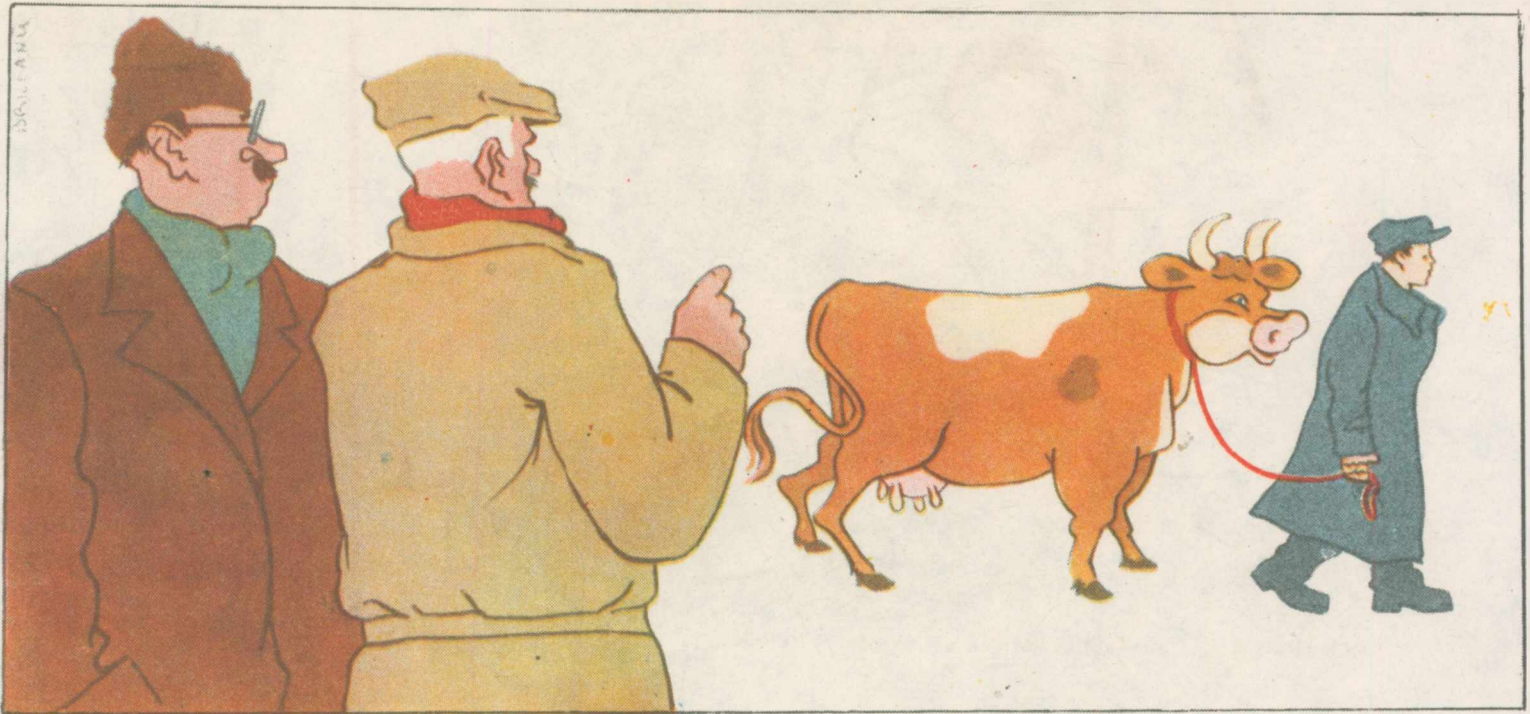
Se știe că zăpada face bine la semănături; în primăvară, de sub zăpada topită, apare griul încolțit... Te pome-nești că în primăvară ies compoturi... Mai știi...

Desen de I. DORU

I. Doru

CRITICUL: — Acum, după ce am eliminat părțile nerezolvate, pot vorbi și despre părțile pozitive.

— Țsta e agronomul pe care vi l-au trimis?
 — Nu, Țsta e tractoristul. Agronomul lucrează la contabilitate!

Desen de S. BRIZEANU

Sint în trenul Simeria-Hunedoara. Toată noaptea am călătorit. Ce oboseală! Casc.

— Aaa!
 Pun mîna la gură. Un cetățean mă-ntreabă:

— Ce-ai zis?

Zic:

— Aaa!

Zice:

— A fost A, acum e B.

Întreb:

— Ce-a fost „B“?

Răspunde:

— Ce-a fost „A“.

Tac. El nu tace.

— Vii de la București?

— Da.

— S-aude p-acolo c-o să fie iar „A“?

Mă mut de lângă el. Vine după mine.

— Ce zici? O să se revină? O să fie iar în „A“?

M-am lămurit. Vorbea de echipa lor „Metalul“-Hunedoara care a fost retrogradată în „B“ din cauză de... colectiv.

— Dacă s-a apucat colectivul dumneavoastră să facă lucruri nepermise, așa vă trebuie.

A mai zis ceva de „A“, „B“, și p-ormă ceva de „M“, dar l-am lăsat c-am ajuns în Hunedoara.

Orașul unde se merge cu picioroange

Am coborît. În gară s-au rezepezit spre mine cîțiva copii.

— Luați de la mine, face unul.

— Eu vi le dau mai ieftin, sare altul.

— Ce să iau de la voi? întreb curios.

— Picioroange! Imi răspund în cor.

— Ce să fac cu ele?

— Hă, hă! rid ei. Ce să faceți cu picioroangele? Păi, cum vreți să ajungeți în oraș? Și în oraș cum vreți să umblați?

I-am lăsat. Copiii... Am pornit-o spre centru. Dar și-ai găsit. Noroiul pîn' la genunchi. Aveau dreptate copiii. Nu erau rele picioroangele! Am întrebat un cetățean:

— Din ce cauză e noroiul Țsta?

— Știți de ce? Fiindcă sfatul popular și organele de circulație au permis circularea excavatoarelor și a tractoarelor cu șenile pe străzile orașului. Și le-au făcut praf.

— Și președintele sfatului popular tot cu picioroange d-astea umbilă? (Cetățeanul cu care vorbeam era cu picioroange).

— Nu, el umblă cu... capul în noți.

Uitasem să vă spun: în Hunedoara m-am dus să scriu ceva... Un reportaj.

— Ai venit să scrii?

— Să scriu.

— Ei atunci hai cu mine! Imi spune un tovarăș de la sindicat.

Mai multă lumină

Am plecat împreună. Pe drum am găsit un prieten vechi. Șandru Vasile.

— Ce faci, Șandrule?

A ridicat ochii spre mine și m-a privit o clipă.

— Tu ești, bătu-te-ar norocul să te bată! Rar mai vii pe la noi...

— Ce să fac, Șandrule... Cu treburi...

Nu m-a lăsat. Să merg neapărat să-i văd nevasta și copiii. Am mers. Se inserase. Cînd am intrat în casă, întuneric.

M-au pofțit să șed.

— De ce nu aprindeți lumina? Doarme cineva?

— Doarme!

— Cine?

— Uzinal!

A adus nevasta lui Șandru, o lampă cu gaz. La lumina ei parcă aveam toți gălbinare.

— Da' cînd aveți lumină?

— Mai mult ziu!

— Cum se poate? Ziu, de la uzină?

— De la soare!

Atunci s-a aprins și lumina. Nu mai aveam gălbinare.

— Tot vă dă, zic...

— Uite așa, cîte puțin... stinge lampa, femeie.

A stins nevasta lui Șandru, lampa. După cinci minute s-a stins și lumina.

— Ce-i Țsta? am exclamat.

— Aprinde lampa, femeie...

Iar am dat în gălbinare.

— Șandrule, ce-i cu lumina voastră?

Și m-am uitat la bec.

— O fi stricat, sau prost înșurubat...

— Becu-i bun! Da-i încăpăținat! Nu arde decît dacă-i dai curent! Dacă nu-i dai, nu arde becul! Așa-i el făcut!

După vreo două ore, iar s-a aprins lumina.

— În sfîrșit, am respirat eu. Stinge lampa...

— N-o mai stinge, a spus Șandru.

Avea dreptate. După cîțva timp, becul ne-a lăsat din nou. Și nu s-a mai aprins.

Uite așa-i cu lumina la Hunedoara. Și doar uzină este. Și posibilități sint. Și becuri. Dar o fi pesemne și nepăsare. Și de-aia nu-i lumină. Te uiți la bec, și aprinzi lampa.

Becul e făcut ca să se aprindă. Dar, cum am văzut, becul lui Șandru parcă e făcut numai să se stingă.

Cînd am plecat, mi-a spus Șandru:

— Ai-să scrii?

— Îți scriu, Îți scriu...

— Nu mie!... Despre lumină...

— Despre lumină? Să știi că scriu...

— Bine!

— Dar și tu să-mi scrii dacă s-a rezolvat...

— Îți trimit lampa cu gaz!...

Am plecat grăbit.

Și m-am interesat apoi și de...

Munca culturală

— Un teatru aveți?

— Avem, dar de vară.

— Dar cinematograful?

— Cinematograful? (Aici tovarășul de la sindicat a oftat).

Avem unul de 300 de locuri pentru toți locuitorii orașului nostru. Trebuia să avem și club-cinematograful gata de mult.

Dar... mai bine să nu vă spun eu. Căutați-l pe Rostof, trompetistul, și o să vă explice el.

Îl găsiți ușor. Cîntă în fanfara Combinatului. Dacă nu-l găsiți pe Rostof, căutați-l pe Gostian, toboșarul. O să vă povestească: Rostof cum a suflat în trompetă și Gostian cum a bătut darabana acum trei ani. Mai precis în 1952, la punerea temeliei clubului-cinematograful care trebuia să fie ridicat în Piața Libertății. În mijlocul orașului.

S-au ridicat cîțiva metri de la pămînt prin muncă voluntară.

Apoi, lucrarea a stagnat. A fost proiectată greșit. Zidurile sint și acum. Ce urîtă e piața Hunedoarei cu ruinele alea.

Dragi cititori, astea sint notele mele de drum. O notă proastă pentru tovarășii din conducerea Combinatului, și pentru tovarășul Adespi Vasile, președintele Sfatului popular orașenesc Hunedoara. Nu?

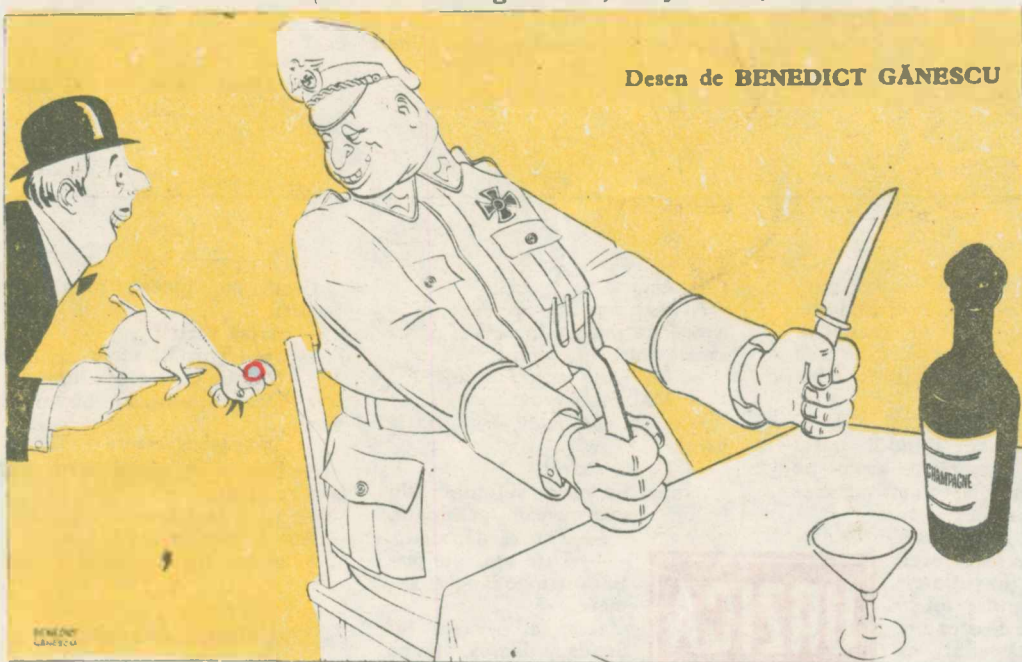
NIC TAZODAN

BONN-A: — ...și când vei fi mare te voi trimite la Paris!

Desen de H. LERU

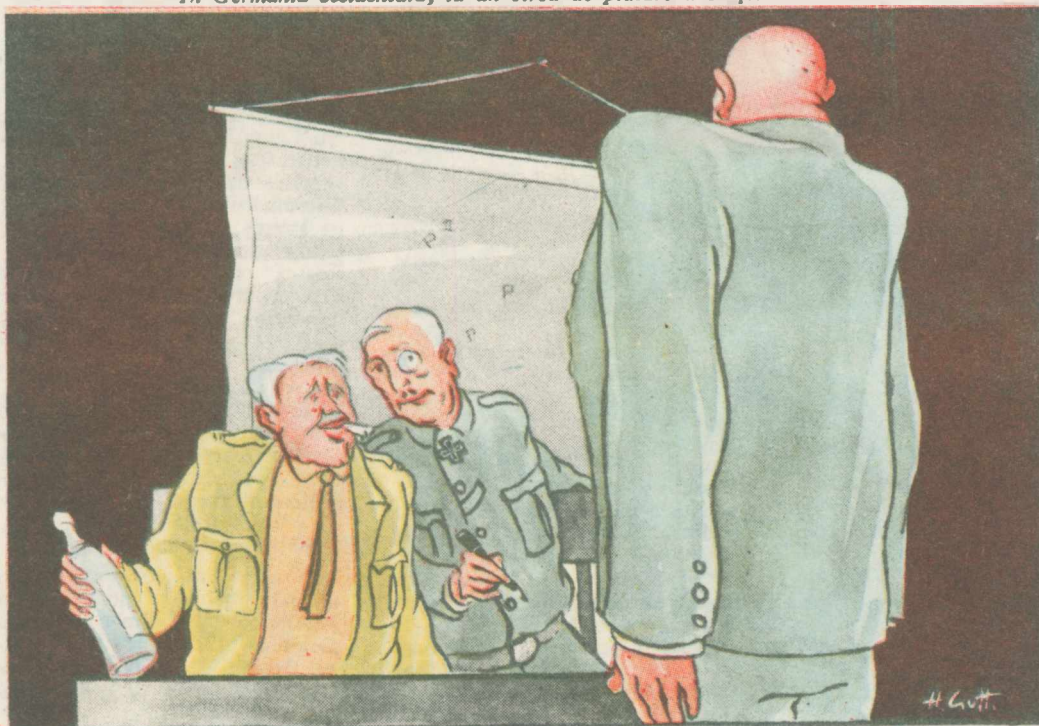
VISURI
(În bucătăria guvernanților francezi)

Desen de BENEDICT GĂNESCU

NAZISTUL: — Grozal îmi place pucătăria franțuzească!

In Germania occidentală, la un birou de plasare a brațelor de muncă.

— Eu zic să-l primim, a fost și la Auschwitz...
— Condamnat?
— Nu, comandant!

Desen de H. GUTTMAN

Așadar, d. Mendès-France a căzut. În ciuturilor ajutoarelor care i s-au dat din diferite părți, el a căzut totuși. Și nu s-ar putea spune că aceste ajutoare au fost puține sau ne semnate. În primul rând, a primit francii Franța, din partea fabricanților de armame. Din Statele Unite a primit diferite ordine medali (între altele ordinul de a ratifica urgență acordul de la Paris, precum și medalia de „superman”). Despre dolari nu se știe nimic precis; se știe însă sigur de lapte: d. Mendès-France fiind un mare consumator al acestor nutritive băuturi, a primit din partea vacii americane și a d-lui Dulles importante cantități.

În sfârșit, d. Mendès-France a mai primit din partea d-lui Eden, „garanții”, iar din partea d-lui Adenauer, promisiunea apropiată a acordării a titlului de „cetățean german”.

Se pare însă că toate aceste multipe și importante ajutoare și daruri l-au servit pe d. Mendès-France ca funia pe spânzurat. Când domnia-sa a căzut, totuși. Înainte de a putea rosti al 475-lea discurs al carierei sale de prim-ministru, alungat de huiduielile majorității — de data asta largă, așa cum și dorit-o întotdeauna.

D. Mendès-France și-a luat servieta și s-a retras.

D. Dulles și-a luat nădejdea și i-a retras fostului premier subsidiile și laptele... D. Adenauer a luat o doză de bromural și s-a retras în sine, singurul loc, deocamdată unde se poate retrage (sînt indicii că în curînd vor exista și alte locuri unde cancelarul se va putea retrage).

Acestea au fost evenimentele în primul moment. Au urmat apoi, din toate părțile diverse manifestări, reacții și comentarii. Din toate părțile, afară de una. O singură excepție. O nobilă excepție: „Potrivit bunei-cuviințe diplomatice, evenimentele din politica internă franceză nu sînt comentate în cercurile oficiale”, — scrie corespondentul din Washington al agenției France-Press. Desigur e vorba de adîncă tăcere a regretelor sfișite, etoare, americane. Marile dureri sînt mute. Mai e vorba, firește, și de o anumită jenă și teamă de a vorbi de funie în casa spânzuratului. Căci, deși Mendès-France a căzut la Paris, adevărata „casă a spânzuratului” e la Washington (cunoscută și sub numele de Casa Albă), iar funia e, în toată evidența, „made in U.S.A.”. Așadar, „potrivit bunei-cuviințe diplomatice”, nimic despre funie, nimic despre spânzurat!

Totuși, durerea are și ea o margine. De la această margine încolo, începe furia. Furia stăpînului păgubit, împotriva slugii neîndemnitice. Motivul? Îl relatează de data asta corespondentul agenției United Press: „S-a scontat că Mendès-France va reuși să treacă tratativele cu privire la înarmare prin parlamentul francez care este împotriva acestui lucru”.

Și precum s-a văzut sugătorul din biberon nu și-a dus pînă la capăt „obligăția de a obține ratificarea definitivă”!

Iată de ce este Washingtonul furios. Iată de ce, cu tradiționala „bună-cuviință diplomatică” americană, azvîrle ochii, blesteme și afurisenii.

Toate aceste manifestări ale comentatorilor, senatorilor și persoanelor oficiale și semi-officiale din America, sînt deci pînă la un punct normale. În măsura în care sînt legate de falimentul unor speranțe. Există însă un punct de vedere al unor „persoane oficiale” din America relatat de agenția Associated Press în care nevrăcilele ies din cadrul „bunei-cuviințe” și intră în domeniul „explicațiilor diplomatice”: „Orice aminare mai îndelungată a ratificării acordurilor de la Paris de către parlamentul francez — susțin aceste „persoane oficiale”, va avea ca efect scăderea considerabilă a rolului Franței în afacerile internaționale”. Aici, „persoana oficială”, părăsind melancolia, re-

„INZORATUL”

LIMARA

gretul, etc., întreg protocolul filistin al durerii diplomatice, trece la un gest mult mai expresiv și mai obișnuit al „bunei-cuviințe diplomatice” americane, acela de a pune picioarele pe masă (toate patru!) și de a amenința. Inutil să subliniem oroarea și insolența gestului. Dacă el e compatibil cu pasiunea pentru laptele american a fostului premier al Franței, el nu rămâne mai puțin o grosolană necuviință la adresa poporului francez, singurul chemat să determine destinele patriei sale.

Dar în privința reacțiilor față de căderea d-lui Mendès-France, „persoanele oficiale” din America ar putea să ia aminte cu mult folos la atitudinea lui Adenauer.

Îl părăsisem pe d. Adenauer în clipa cînd, după vestea tristă de la Paris, d-sa s-a retras în sine. Ieșind din acest loc prea puțin igienic, d. Adenauer a rostit un discurs. Firește, un discurs funebru. Pentru că d. Adenauer și d. Mendès-France erau colegi: d. Mendès-France slujea Washingtonul la Paris, d. Adenauer la Bonn. D. Adenauer a ținut deci un discurs trist, plin de regret și de nostalgie. D. Adenauer nu l-a ocărit pe d. Mendès-France. El a deplins căderea lui și instabilitatea guvernelor franceze. Niciodată un cancelar german n-a fost atât de intristat cu privire la soarta unui ministru francez. Niciodată un cancelar german n-a fost atât de neliniștit cu privire la soarta Franței, lipsită de guvern și de stabilitate. Discursul cancelarului mărturisea atîta compasiune și îngrijorare, încît nu era greu să înțelegi că d. Adenauer ar fi gata să preia el însuși greaua răspundere a guvernării Franței și a stabilizării ei definitive! Nu, d. Adenauer nu l-a ocărit pe d. Mendès-France. D-sa i-a ocărit cu toată vehemența pe muncitorii germani care au ținut recent la Franckfurt uriașul miting împotriva înarmărilor. Ca european și coleg cu fostul lacheu de la Paris d. Adenauer știe că d. Mendès-France nu e vinovat de așecul său. D-sa știe cine-i vinovat. D-sa știe că nici un fel de lapte american nu te poate susține în virful statului dacă poporul se împotrivesc. D. Mendès-France n-are deci nici o vină pentru căderea sa. De aceea, d. Adenauer nu-i poate purta pică. De aceea, ca și pînă acum, cu vechea dragoste pentru el — de altfel cu totul reciprocă — d. Adenauer va fi gata și de acum înainte să-l primească pe d. Mendès-France cu pline și Saar, la Bonn, sau chiar la Paris!...

Cît despre Franța, d. Adenauer speră că un alt guvern francez „nu va adopta o altă poziție”. În legătură cu atitudinea poporului francez, d. Adenauer nu speră nimic. D-sa nu spune ce speră nici în legătură cu propriul său popor. Un mare scepticism, sumbre presimțiri se degajă din discursul cancelarului. Ca european și coleg cu d. Mendès-France, el știe să interpreteze, mai just decît „persoanele oficiale” americane, anumite evenimente: d. Mendès-France a răzut. Și poate că d. Mendès-France nu va rămîne multă vreme singur în surghiunul său...

Deocamdată, însă, singurătatea, odihna, sînt bine venite. D. Mendès-France a muncit foarte mult. Atîtea discursuri, atîtea călătorii (la Bruxelles după garanții, la Roma după Papă, în S.U.A. după lapte, la Bonn... etc).

Un binemeritat și îndelung repaus îl așteaptă. D. Mendès-France pășește încet, înaintează, se pierde în depărtare, pe ulița fără întoarcere a neantului politic...

În urma lui, ca o chemare din ce în ce mai slabă, se aude strigătul enervat, deznădăjduit, jalnic, al cancelarului de la Bonn: *Ratifizierung! Ratifizierung!*...

Și oricît va înainta în umbrele adînci ale timpului, bătrînul lacheu pensionar de la Paris va continua să audă din spate, amplificate monstruos în timpanele-i șubrede, ca o ultimă poreclă cu care l-a răsplătit, pentru îngrozitoarea-i trădare, mărșelul și judiciosul nostru secol, rafalele necrușătoare ale acestei urite vorbe nemșești: *Ra-ti-fi-zie-rung!*...

— Ia-o, dar vezi s-o folosești în scopuri pașnice.

Desen de ADRIAN LUCACI

In lumina faptelor

Un bogat șirag de mărgăritare

Cules din savanta revistă newyorkeză *Atlantic Monthly*:

„Comuniștii” apelează la cele mai „egoiste” instincte ale poporului: dorința de pîine, de pămînt, de pace.”

În schimb, imperialiștii apelează la cele mai „altruiste” instincte ale monopolisților: dorința de miliarde, de dominație mondială, de război.

Din *New York Times Magazine*:

„Sunetul creat de 26 de bombardiere care își încălzesc motoarele, este echivalent cu muzica creată de 1000 orchestre simfonice cîntînd împreună”

Mai este nevoie de vreun comentariu?

Din *Manchester Guardian*:

„Sir Walter, unul din membrii guvernului (englez) a plecat la odihnă pentru mai multe luni”

Sir Walter este ministrul... muncii.

Extras din declarația făcută de generalul A. C. Wedemeyer în fața senatului american:

„Orientalii sînt foarte supărați că poporul nostru ucide popoare de-ale lor (aluzie la războiul coreean?) deoarece nu înțeleg că noi o facem din pur umanitarism.”

Ce ingrat neam de oameni și orientalii aștia!...

Din *World-Telegram*, New York:

„Mrs. Maud Willdigg, directoarea colegiului din Savannah, este profund indignată de faptul că autoritățile școlare sînt nevoite să meargă la ATLANTA (capitala statului Georgia, S.U.A. n.n) pentru ca să poată azvîrli o carte din rafturile bibliotecii colegiului. Adevărata democrație, declară dînsa, cere să putem azvîrli cîte cărți vrem, la propria noastră alegere”.

Are dreptate Mrs. Maud. E scandalos să nu poți arde o carte fără autorizația lui Mc. Carthy. Cu atît mai mult cu cît el arde biblioteci întregi fără să întrebe pe nimeni. Democrație e asta?

OAMENI SÎNTEM

La cooperativa sătească din Băicoi vine pește.

E șase fără un sfert după amiază. Intră câțiva cumpărători, iau pește și pleacă. Se face șase. Gheorghe Tăsică, vinzătorul, trage oblonul și vestește: „Am mintuit cu peștele. Mîine altul“.

- Cum mîine?
- Uite așa, bine.
- Abia scoserăți capacele la lăzi.
- S-a dus. Parcă cine știe ce procop-seală era: niște sărăcie de plătică, numa' solz și oase.

După ce se rărește lumea, un ceas ori două mai încolo, Tăsică primește în prăvălia cu obloanele trase, la rîndul lui, câțiva mușterii grași. Și se înțeleg dintr-o clipire.

- Luați din lada aia. Crap unu ș-unu..
- Cît face?
- Eh, parcă nu știți dumneavoastră. Oameni sîntem...

D. Săndulescu
correspondent

— De data asta schimb: nu-i mai spun nici că am întirziat la ședință, nici că am avut o lucrare urgentă; îi spun că m-am luat după ceasul de la Bălcescu.

Desen de B. RURI

CARTE DE BUCATE

de MIRCEA ENESCU

Azi vă învățăm să gătiți trei feluri de mâncare:

- felul I: supă de zarzavat;
- felul II: sarmale;
- felul III: papară.

Zarzavatul pentru supă și carnea pentru sarmale se procură din Iași, varza din Vatra Dornei, iar mașina de tocat carne de la Galați.

FELUL I: SUPĂ DE ZARZAVAT

Supa de zarzavat se gătește astfel. Intîi, se cumpără zarzavaturile necesare. E preferabil să fie cumpărate de la O.C.L. „Aprozar“ Iași. Zarzavaturile puse în vînzare de către unitățile acestei organizații comerciale locale, condusă cu energie și cu vigilență de către tovarășul director Hurduc, oferă avantajul că nici nu mai trebuie să gătești. Unele au început să se gătească singure - fiind atît de moleșite, că parcă-s fierte - iar altele pot fi utilizate ca sămînță și răsăd: ceapa a început să înflorească, păstîrnacul și morcovii asemenea, cartofii au început a prinde colți primăvăraticii, etc.

(Neîlind înmagazinate cu pricepere gospodărească, însemnate cantități de zarzavaturi au înghețat și s-au stricat).

Cum s-ar spune, cu aceste zarzavaturi de supă, O.C.L. „Aprozar“ Iași a făcut-o fiartă.

FELUL II: SARMALE

Fiindcă tot vă aflați la Iași, cumpărați de acolo și carnea. Cumpărați-o de la centrul de desfacere T.A.P.L. nr. 174.

Duceți-vă însă însoțit de cineva care să fie rudă sau prieten cu vreunul din vinzătorii. Contrar, plătiți carne de calitate I, primind doar niște oase și zgîrciuri. Au vinzătorii de-acolo anumite slăbiciuni, ca să zicem așa, anatomice: servesc pe... sprinceană sau îl așteaptă pe client să... miște din urechi.

Asta, din pricină că n-au... obraz.

VARZĂ PENTRU SARMALE

Avînd carne, vă mai trebuie varză. O găsiți în gara Vatra Dornei. Sînt acolo două vagoane, descărcate vîrșite, sub cerul liber, prin grija și osteneala tovarășilor Vasiloaie Constantin și Vărăcuțu Iacob, unul președinte iar celălalt șef al serviciului comercial, la cooperativa raională „I Mai“ din localitate.

Varza a sosit înghețată, trimisă de Aprozar-Botoșani în condiții necorespunzătoare, iar tovarășii din Vatra Dornei au descărcat-o lîngă linia ferată, pe unde trece și locomotiva cu aburi, doar-doar s-o dezmoșni. Ceea ce nu s-a întîmplat.

Așa că, pentru sarmalele noastre, varza din Vatra Dornei nu face nici o ceapă degerată.

CUM SE TOACĂ CARNEA

Carnea pentru sarmale se toacă cu mașina. Funcționarea mașinii de tocat carne depinde mai ales de două piese: cuțit și sită. În gara Galați găsiți o ladă mare, plină cu site și cuțite pentru mașini de tocat carne.

Lada a fost trimisă de acum un an întreprinderii comerciale raionale din Galați, de către Fabrica „Flacăra“ din Ploiești, - dar I.E.C. (Întreprinderea de expedite și camioane) Galați a uitat, timp de un an, să transporte această ladă de la gară în oraș, - iar acum, cînd și-a adus aminte, cere... taxă de magazină... pe un an!

Dacă plățiți dumneavoastră această taxă puteți lua lada, iar din ladă... o sită și un cuțit, cu care bine-înțeles nu veți avea ce face, și deci veți împrumuta de la un vecin o mașină de tocat carne.

Odată carnea tocată, o faceți sarmale.

FELUL III: PAPARĂ

După ce-ați gătit, așa cum v-am învățat mai sus, supă de zarzavat și sarmale, amestecați bine ambele mîncăruri, presărați peste acest amestec mult praf de indolență și stropiți-l ușor cu puțină zeamă de nepăsare. Veți obține astfel o excelentă papară, bună s-o serviți tovarășilor mai sus pomeniți, de la Iași, Vatra Dornei, Botoșani și Galați.

Să le-o serviți foarte fierbinte și să le repetați porțiile, pînă s-or frige serios și or zice singuri: ajunge!

(Carte de bucate, întocmită cu concursul tovarășilor: C. Sandi, Iași, P. Popescu, Vatra Dornei, și C. Petrache, Galați).

Epigrame

Unui casier necinstit

Azi un leu, mijne o mie
După plan, ca-n geometrie.
Mîna lungă, casier
Matematic... cazier.

...Unora care muncesc dezorganizat

Cînd muncesc cu „energie“
Fiecare cum apucă
Am în ochi o pildă vie:
Racul, broasca și o știucă.

Al. Minca

Unui scriitor rupt de viață

Te crezi luceafăr printre mii de stele
Și crezi că urci cu fiecare carte.
E drept, nu strălucești, tot ca și ele
Rămii necunoscut și prea departe.

Unui farsor

Te-ai rădăcit prin beciuri și unghere,
Într-al culturii templu somptuos,
Se-ntimplă des această neplăcere,
Celor intrați pe ușa de din dos...

C. Arcașu

Rescutorii de Perle

În „Contemporanul“ nr. 3 (433), tov. Dumitru Popescu schițează un soi de portret al „inspectorului cultural“ comod, ignorant, superficial („Nici tipic, dar nici unic“), portret care poate fi lăudat, desigur, pentru pătrunderea și sprinteneala lui. Nu poate fi lăudat, însă, pentru unele „amănunte“ stilistice. Pentru unele formulări ca, de pildă: „servieta mare cu pliuri duble“, sau ca: „de obicei această foiletonare durează puțin“ (N.R.— e vorba de foiletonar... unor dosare)

În ce privește expresia pliuri duble, se pare că ea rezultă din nemulțumirea tov. Popescu față de „banalitatea“ formulelor uzuale: „servietă dublă“, „cu mai multe despărțituri“, „cu mai multe părți“, etc; firesc a fost deci ca omul să încerce o nouă îmbinare de cuvinte, mai expresivă, mai precisă, mai nouă în orice caz. Și atunci, scotocind prin pliurile memoriei, a scos la iveală un cuvânt franțuzesc (incetățenit la noi în limbajul tehnic al caselor de modă de altădată) și care înseamnă: cută, îndoitură, încrețitură.

A doua încercare este următoarea: în locul frumoaselor și sugestivelor cuvinte românești a răsfai și a frunzări, tovarășul Popescu se oprește la o combinație ciudată între cuvântul, folosit mai rar, a foileta și cuvântul foileton. A foiletona!?! Fără îndoială, e un cuvânt nou!

Dar ce ar putea să însemne? După toate probabilitățile, el pare să derive din foileton (un bine cunoscut gen de material publicistic-gazetăresc), ca și foiletonist (autor de foiletoane). Așadar, a foiletona ar fi ceva cam în jurul lui a face sau a scrie foiletoane. Dar personajul tov. Popescu nu scrie foiletoane, ci foiletonează niște dosare. (Adică, le prefăce în foiletoane?!?)

Ce să mai pricepi? Se pare că nimic altceva decât că goana după „inovații“, artificii și prețiozități — în disprețul graiului limpede, bogat și expresiv al poporului — nu e lipsită de riscuri.

În numărul 166 al „Programului de radio“, găsim un careu de cuvinte încrucișate intitulat „1,2,3...“ Una din definițiile acestui joc sună: „un băiat sub 15 ani“. Dezlegarea este: minor.

S-ar părea că totul e limpede. Pe vertical, însă, la nr. 11, ni se arată că majoratul „se obține la 18 ani!“ După cum se vede, chestiunea nu mai e limpede, ba chiar, ca să zicem așa, e foarte încrucișată. Dacă n-ai împlinit 15 ani, ești minor. Ca să devii major, ai nevoie de 18 primăveri. Bun! Dar

de la 15 la 18 ani cum se cheamă că ești?... Neafliind răspuns la această problemă nici în careul cu pricina, trebuie să deducem că situația junelui de la 15 la 18 ani e cu totul ambiguă, el nefiind nici călare, nici pe jos, nici vertical, nici orizontal, nici în careu, nici în căruță!...

Cum se vede, datorită ușurințelor pe care le cuprinde, careul din „Programul de radio“ e foarte greu de dezlegat!

O pildă de precizie riguroasă ne oferă „Sportul Popular“ (nr. 2560) în materialul „Din poșta internațională“. E vorba aici, între altele, de o anumită mărturisire a unei reviste americane cu privire la putreziciunea morală a unor care domnesc în boxul din Statele Unite. Și „Sportul Popular“ scrie în continuare: „Ea (N.R. — mărturisirea revistei) demonstrează că în momentul de față boxul american contemporan... a devenit... câmpul de acțiune pentru mulți... șefi ai bandelor de gangsteri“.

Precizarea e, cum se vede, neprețuită. Altfel, cine știe, s-ar fi putut crede că e vorba de „Boxul contemporan“ nu „din momentul de față“ — ci din... antichitate!

Dacă „Sportul Popular“ ar fi tot atât de contemporan cu momentul de față și în exigența față de nivelul unora dintre articolele sale, ar fi o treabă!...

„Revista „Albina“ în nr. 368 („Scrisorile lui Ilie Poznașul“) ne prezintă o nouă și originală metodă agrotehnică. Iată în ce constă: „Buruienile sint niște plante care împiedică dezvoltarea culturilor. Pentru a se dezvolta, culturile trebuie plivite. Cu alte cuvinte stărpiți din rădăcină“.

Se pare că, într-adevăr, din toate mijloacele pe care le cunoaște agrotehnica modernă, stărpirea din rădăcină a culturilor e de natură să asigure cea mai deplină eficacitate în lupta împotriva buruienilor!

Totuși nu ne putem însuși recomandarea de mai sus. Preferăm să smulgem buruienile. Și greșelile de limbă.

G. Cătănușă

ȘI ALTELE

— Revista „Viața Românească“ a publicat în nr. 10/1954 fragmente din romanul „În orașul de pe Mureș“, de Francisc Munteanu.

În primul fragment, la pagina 113, s-a putut citi:

„Droppa dulgherul, venise tocmai din Muntenia, unde ridicase case muncitorești pentru petroliștii din Moinești“.

Curios om, acest Droppa! Ce să-i dea lui prin gând! Să le construiască petroliștilor din Moinești (regiunea Bacău, Moldova) case în... Muntenia!

Îi și vedem pe bieții petroliști făcând, în fiecare dimineață, drumul din... Muntenia până la Moinești — și seara întorcându-se acasă, de la Moinești tocmai în Muntenia!

Dar bine măcar că pe romancier îl cheamă... Munteanu (că, probabil, d-ăia le-a făcut personajul său, petroliștilor moldoveni, case, în... Muntenia!)

Ce s-ar fi făcut acești moineșteni, dacă pe romancier îl cheamă... Bănășeanu! Le făcea Droppa, case în... Banat!

— Ziarul „Informația Bucureștiului“ publică în nr. 463 un reportaj asupra filmului satiric „Popescu 10 în control“, în curs de realizare după scenariul scriitorilor Silviu Georgescu și Nicușă Tănase.

Prezentind personajele filmului și ajungând la eroul numit Marinică, reportajul spune: „La teighea, Marinică, fiindcă mai sint câteva momente până la începerea filmului, ciupește aievea din colșul unui calup de halva“.

Vasăzică nu ciupește... pofticios, sau flămînd, sau pe furie, sau în vis, sau iluzoriu, sau... în orice alt fel, dar pe-nțeleș. Nu! El ciupește... aievea!

De unde reiese că tovarășul reporter nu prea știe ce-nseamnă cuvântul „aievea“ pe care ține totuși să-l folosească.

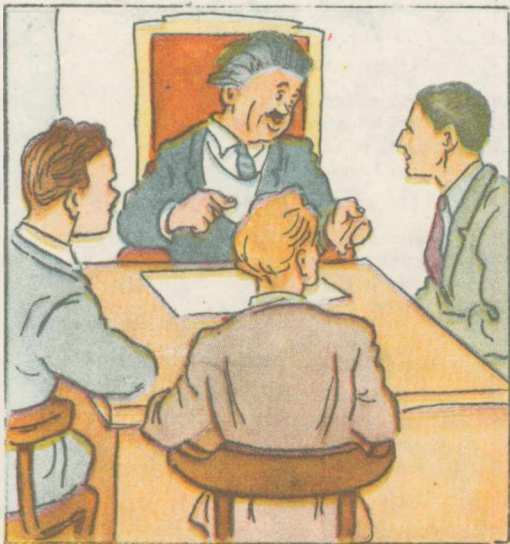
Apoi iscălește... aievea: M. Marinescu.

Procedînd așa, pe neștiute, tovarășii Marinică și Marinescu ar mai putea ciupi și iscăli, nu numai... aievea, ci și: acaju, acvilin, aeriafi, agreabil, alandala, etc., etc.

N. P. A.

ȘEFUL „HOTĂRĂȘTE“

Desen de H. LERU

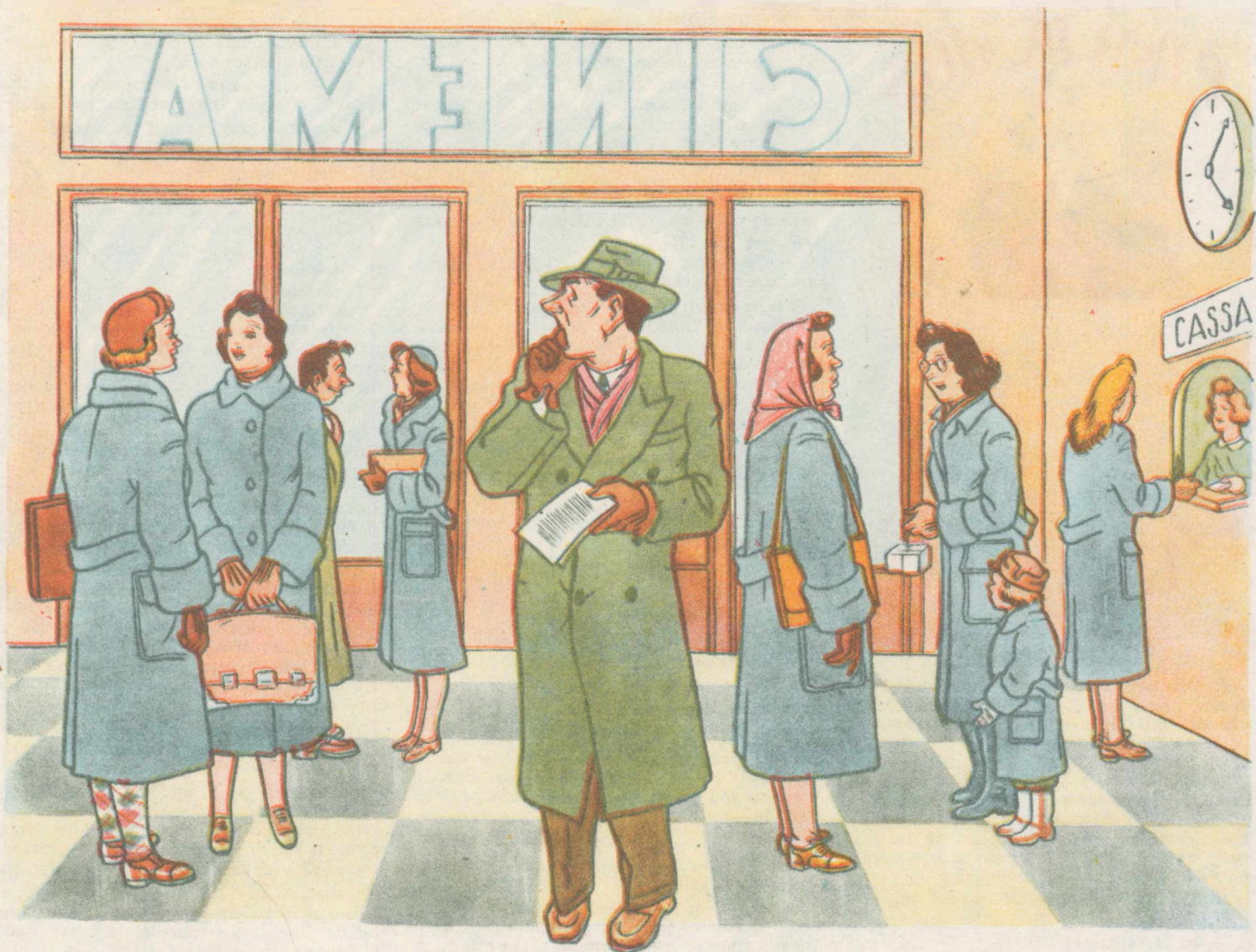
— „... asta cred că e soluția.“
ȘEFUL — „Ai dreptate.“

— „Eu cred că soluția nu e bună!“
ȘEFUL — „Ai dreptate.“

— „Tovarășe, nu se poate să aibă și unul și altul dreptate!“
ȘEFUL — „Și d-ta ai dreptate!“

— Imi scrie : „voi purta un pardesiu gri, cu gaică, manșete și buzunare aplicate...”

Desen de FRED GHENĂDESCU

URZICA SPORT

Incepând de la data de 1 ianuarie 1955, atleții asociației „Flacăra” din Ploiești fac un antrenament cu totul original: ei vin în fiecare zi până la sala de antrenamente și în fiecare zi se întorc acasă fără să poată intra în sală, întrucât la ușa sălii face de serviciu un lacăt care nu vrea să știe că și în timpul iernii atleții au nevoie de antrenament. Cauza acestui antrenament cu lacăt este faptul că... nu s-a plătit chiria sălii.

Intrucât I.G.L.L.-ul nu are preocupări atletice, este sigur că ușa nu va fi descuiată până ce chiria nu va fi plătită.

I.G.L.L.-ul își face datoria. Și-o face mai bine decât conducerea asociației „Flacăra”, care face... datorii. Și aceste datorii, le vor plăti până la urmă atleții, care din cauza lipsei de antrenament, vor răspunde probabil la concursurile din vara viitoare:

- Ce ați înregistrat pe sută de metri?
- Chiria neplătită pe trei luni!

O altă sală cu cîntec este aceea a Institutului medico-farmacologic, București. Cîntecul este următorul: au voie să se antreneze toți sportivii institutului afară de cei 25 de rugbiști. Motivul? Nu e voie, pentru că rugbiștii lovesc cu mingea țuguiață în pereții... Ce credeți? N-ar fi necesar pentru cei în cauză un tratament... medico-farmacologic?

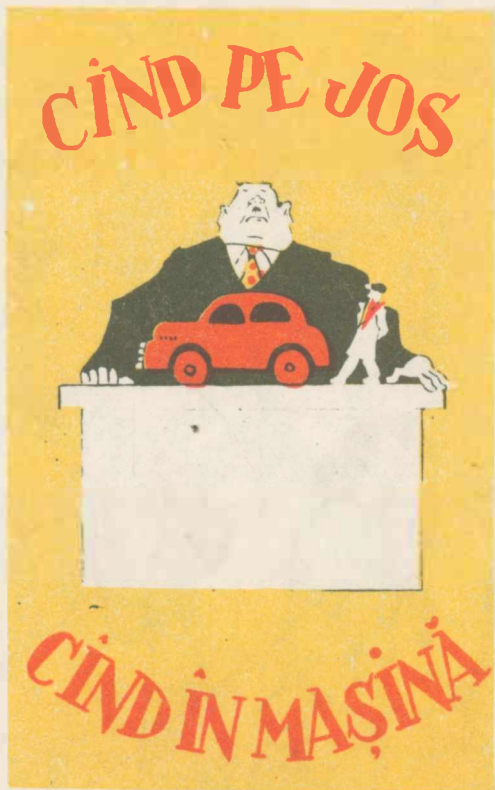
Revista „Stadion” folosește, ca și alte reviste, afișajul în tramvai. Prezentîndu-se ca de obicei în luna ianuarie, la I.T.B., cu afișele gata

tipărite, I.T.B.-ul le-a refuzat pe motivul că sînt tipărite pe lat. Or, o ultimă dispoziție a Sfatului popular nu mai permite decât afișele tipărite pe lung. O fi avînd Sfatul motivele lui dar de data aceasta, faptul era consumat, afișele tipărite și banii cheltuiți. Dar întrucît erau cheltuiți banii revistei și nu ai I.T.B.-ului, acesta a refuzat afișele tipărite pe lat. Au alergat tovarășii de la „Stadion” în lung și-n lat, dar I.T.B.-ul i-a luat din scurt: „Pe lung!” Și n-au primit afișele.

Sînt oamenii obișnuiți cu: motoare, frîne, electricitate și manipulanți, și de-aia lucrează... mecanic!

Colegiul de antrenori din cadrul Comisiei centrale de fotbal a făcut o clasificare a antrenorilor pe anul 1955, în baza activității lor pe anul trecut și la propunerile comisiilor regionale de fotbal. S-au adunat oamenii în ședință și au clasificat. Astfel a fost clasificat ca antrenor de către onorata comisie și Zimcea Gh. din Arad. Aceasta, în mod cu totul nejust, întrucît singura activitate a acestuia a fost că a... decedat acum un an. În continuarea lucrărilor sale, comisia a lucrat cu mai multă atenție și... a omis de pe listă pe antrenorul echipei „Metalul”-Reșița care a cucerit Cupa R. P. R. pe 1955.

După cum se vede, respectiva comisie mai are nevoie de antrenament. Pentru că, dacă ar fi s-o clasificăm după activitate, ar trebui s-o omitem de pe listă în baza zicalei din bătrîni: morții cu morții și viii cu viii.

de AL. VIANU

În după amiaza aceea, tovarășul Pavel Moldovan, director al O.C.L. Aprozar Baia Mare era mai agitat ca de obicei. Toată ziua avusese de furcă ba cu un inspector, ba cu altul, și acum, colac peste pupăză, i-a căzut pe cap și încurcătura cu Szantay Ion și, din pricina asta, se plimba furios, măsurînd cu pași nervoși biroul și nu-și găsea loc. Nici Szantay nu-și găsea loc. Adică își găsisse el un loc, dar fusese dat afară, în urma unor nereguli pe care le făptuise.

— Pavel, tu ești director și mă poți angaja.

— În ce calitate?

— În calitate de rudă.

— Postul ăsta nu există pe schemă.

Își aminti atunci Szantay că pe lângă profesia de rudă mai are una: șef de garaj.

- Mă angajezi șofer!
- Am un șofer!
- N-are a face. Camionul vostru de la Carei e mare. Încap doi șoferi în el...

Tovarășul Moldovan nu e omul care să se lase impresionat de cuvinte. Să angajeze doi șoferi la aceeași mașină? Nu-i legal. Și cînd nu e legal, el nu mișcă un deget. Ce s-a gîndit? L-a scos din schemă pe Treger Paul, vechiul șofer, care se plimbase de ajuns cu mașina, și l-a angajat pe Szantay, care de cînd cu neregulile săvîrșite mergea mai mult pe jos...

— Un singur șofer, da, e legal. Își spune mulțumit tovarășul Moldovan.

Treger Paul, trezindu-se scos din mașină, n-a acceptat situația. Și pentru că pe lângă tainele conducerii mașinii mai cunoștea cite ceva și din tainele Conducerii Aprozarului, s-a adresat comisiei de litigii cerînd să fie repus la volan! Ceea ce s-a și întîmplat: a revenit Treger, și a plecat Szantay. S-a îngrijit însă tovarășul Moldovan ca ruda să-i plece numai de pe mașină, nu și de pe schemă. Și l-a expediat de la Carei la Baia Mare.

— De ce mă trimiți la Baia Mare? s-a mirat Szantay.

— Păi, ca să primești diurnă!

— Pentru ce?

— Pentru deplasare!

— Și deplasarea pentru ce s-o fac?

— Ca să primești diurnă!...

— Pentru ce la Baia Mare?

— Ca să primești și deplasare!

— Ei, așa da. Acum e clar.

Și în vreme ce mașina a rămas la Carei, „aparatură de taxat” se plimba pe străzile din Baia Mare fără vreun rost. După un timp Szantay a revenit la direcțiune:

— Pavele, cit îți inchipui c-o să-ți mai rabd toanele?

— Ce s-a întîmplat?

— Păi, bine, mă ții în orașelul ăsta fără nici o altă distracție, decît deplasarea și diurna? Dă-mi, frate, o altă însărcinare. De mai mică răspundere, dar într-un oraș mai mare.

— Așa e. În tîrgul ăsta n-ai nici o perspectivă. O să pleci la Sibiu.

— Pentru ce?

— Iar începi?... Ca să primești diurnă.

— Aha, și deplasare...

Și a plecat omul la Sibiu... Să impulsioneze repararea unui camion...

„Nu-i recomandabil să continui această situație”, se gîndi tovarășul director Moldovan.

Și a trecut la o radicală schimbare: a băgat la volan pe Szantay, și l-a trecut la diurnă și deplasare pe Treger...

Asta s-a întîmplat în prima etapă. În etapa a doua, Treger a fost scos din nou de pe schemă, iar în etapa a treia Treger s-a adresat comisiei de litigii, care a cerut să fie repus pe mașină...

Tovarășul Moldovan, pentru că de Treger nu putea să scape, iar de Szantay nu vroia să se lipsească, după ce a ferecat mașina în garaj a făcut loc pe schemă ambilor șoferi, scoțînd în schimb pe un al treilea. Deci tovarășul Moldovan a modificat intrucitva zicala: „cînd doi se ceartă al treilea cîștigă...”

În acest moment deci, se aflau la Baia Mare doi șoferi și nici o mașină. Toată lumea se declara însă mulțumită. Mașina pentru că se odihnea în garaj. Moldovan fiindcă se odihnea liniștit în birou, fiindcă își fericise rubedenia, iar ambii șoferi pentru că primeau regulat diurne și salarii.

Dar fericirea a fost de scurtă durată. Un singur gest necugetat a fost de ajuns să destrame întreaga mulțumire. Iată ce s-a întîmplat: în dorința sinceră de a-și servi cit mai bine ruda, tovarășul director Moldovan a scos de pe o mașină pe șoferul Klain Francisc și a trecut vehiculul lui Szantay. În aceeași clipă a sărit Treger!

Tovarășul Moldovan a încercat să-l liniștească, scoțîndu-l de pe schemă! (pentru a cîta oară?)

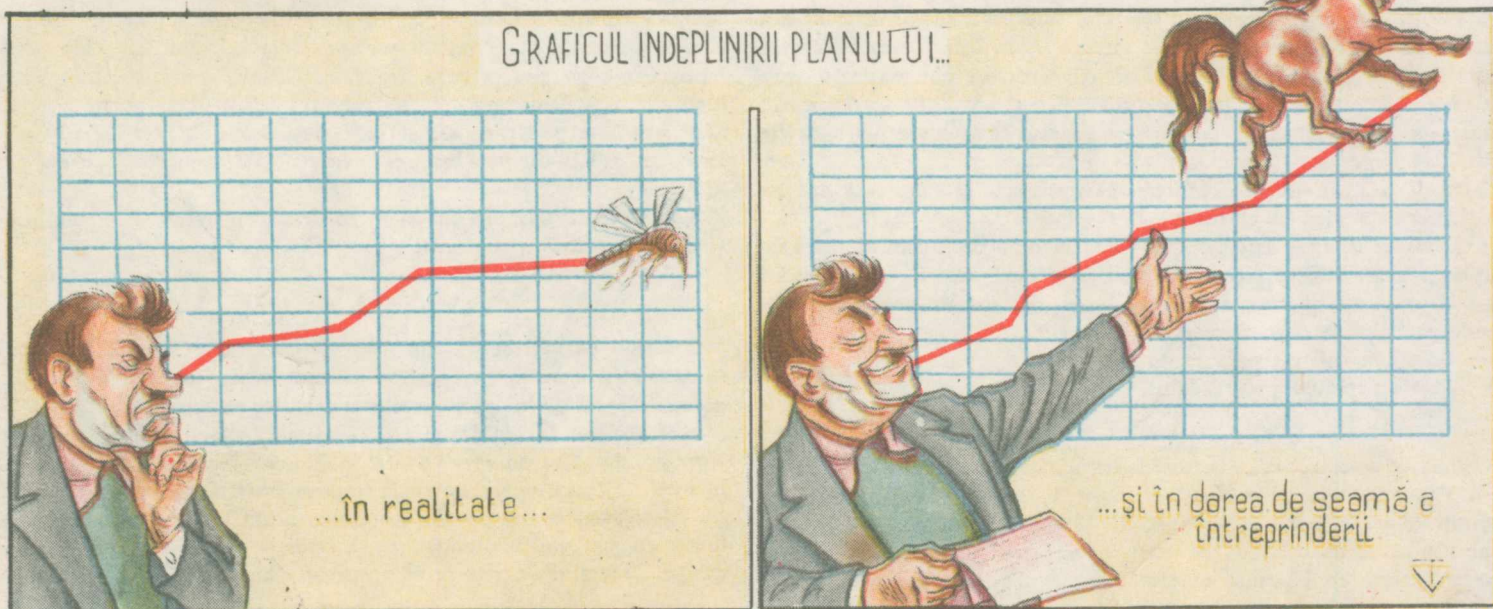
Iar comisii de litigii și iar reincadrare. De data aceasta însă, tovarășul Moldovan s-a arătat mai drastic, transferîndu-l pe Treger tocmai la Carei, responsabil cu transporturile și garajele în care nu se afla nici o mașină.

Tovarășul Moldovan e din nou fericit: nimeni și nimic nu-i mai tulbură acum liniștea. Pe Treger l-a expediat la Carei. Acolo, în calitate de șofer, lucrează la dogărie. Szantay e pe mașină în calitate de rudă și toți laolaltă primesc salarii și diurne...

Inimă de aur, directorul Moldovan. Mai ales că nu dă din buzunarul lui.

D I N Ț I N Ț A R A R M Ă S A R

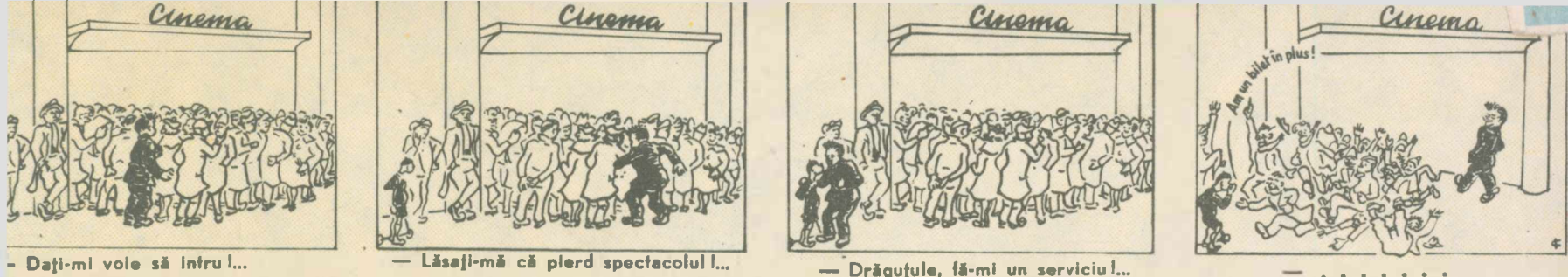
Conducerea întreprinderii „Răscoala 1907” din București a comunicat forului său superior cifre nereale de realizări de plan

...în realitate...

...și în darea de seamă a întreprinderii

Desen de V. TIMOC

- Dați-mi voie să intru!...

- Lăsați-mă că pierd spectacolul!...

- Drăguțule, fă-mi un serviciu!...

.....

Desen de ION CONSTANTINESCU

Dragă Urzico

Urzicuto, Urzicuto,

Prin 50, în Sălăgeni,
Inimioșii de săteni
S-au gândit că-i natural
Ca să aibă și comuna
Noastră, cămin cultural.
S-a format un comitet
Din țărani tot gat-beget,
Care-a dus frumoasă muncă
Și i-a îndemnat pe toți:
„Nea Zamfira, dă ce poți —
Dă și tu, neică Marin,
Că doar e pentru cămin”
N-așteptară să-i îndemne
Și-au adus țărani lemne,
Și ce s-a mai veselit
Că director e numit
El, Chirilă al lui Axinte,
Grijuliu și om cu minte,
S-a-aiă grijă pe orice cale
De-acale materiale.
Și Axinte a avut.
Până când... au dispărut
Lemnele ba chiar și banii
Adunași de la țărani
Ce-și doriseră din plin
S-a-aiă și ei un cămin!
Când îl întreabă țărani
Unde-s lemnele și banii,
Axinte zice sanchiu:
Da' de unde vreți să știu?
Intrucit el „nu mai știe”
— Suferind de amnezie —
Chestiunea, zău ridic-o:
Vezi cine știe, Urzico?

Timofte Pîrțac

(Material cules din comuna
Sălăgeni, raionul Codăești)

Dragă Urzico,

S-a hotărât ca anul acesta, în vederea activizării gimnastice, să se inițieze un concurs intitulat „Cupa Orașelor”.

Această cupă va fi disputată de echipele reprezentative a 5 centre importante din țară: Arad, Timișoara, Cluj, Orașul Stalin și București. La 20.XII.1954 a avut loc o ședință la București în legătură cu această competiție. Participanții s-au arătat entuziasmați de proiect. S-a hotărât ca la 9 ianuarie 1955, delegații celor 5 regiuni să se întâlnească din nou, la Cluj. Totodată la această ședință trebuiau aduse din partea comisiilor de gimnastică ale celor 5 regiuni, rapoartele de activitate pe 1954 și planurile de muncă pe 1955,

pentru a se putea face un prețios schimb de experiență.

Totuși la Cluj, reprezentantul comisiei regiunii București nu s-a prezentat. Întrebați cei de la București de ce nu au venit, au răspuns că „nu au avut cu ce”.

Interesant este însă că în ședința din 19 ianuarie 1955 a comisiei de gimnastică a orașului București s-a hotărât ca: „În cel mai scurt timp să se facă raportul de activitate pe 54 și planul de muncă pe 55. Poate că la asta s-a referit tovarășul de mai sus când a spus că n-a avut cu ce.”

V. Nestor
București

Urzico Dragă,

Să vezi ce grozav a rezolvat Oficiul extracție al Trestului 2 Moreni problema funcționării cabinetului său tehnic pentru invenții și inovații.

Întâi, tovarășul director al oficiului Ion Iarca și tovarășul șef al cadrelor Gheorghe Crăciun au avut grijă să-i dea responsabilului acestui cabinet felurite alte munci de răspundere, fie pe loc, fie în deplasări, ca să nu-i mai rămână omului timp să se ocupe și de serviciu. Încît, acest colectiv al cabinetului care era plin acum frunțaș, a rămas de la o vreme codaș.

Și pentru ca opera să-i fie desăvîrșită, direcția oficiului a mai făcut într-o zi ceva: a mutat acest cabinet tehnic într-o încăpere (de 4 metri pe 4) împreună cu Serviciul muncă și salarii.

Să tot studieze și să inoveze muncitorii, în asemenea condiții!

Acești muncitori, dragă Urzico, sînt de părere că la Oficiul extracție al Trestului 2 e necesară... extracția urgentă, din rădăcini, a nejusteii atitudinii a conducerii față de importanta problemă a mișcării inovatorilor.

Stoica Manole
Moreni

Urzicuto,

Aproape că nu știu cum să încep. Așa că încep cu sfîrșitul.

Au trecut peste 5 luni de cînd, într-o frumoasă zi de toamnă, la G.A.S.-ul nostru s-a prezentat delegatul C.C.F.S. al raionului Muscel pentru înmînarea insignelor cu brevete „excelent” sportivilor din gospodăria noastră. Delegatul i-a felicitat pe sportivi și le-a spus:

— Mă bucur că am ocazia de a mă afla în mijlocul vostru. Îmi pare însă rău că nu mă pot bucura și de evenimentul înmînării insignelor. Vi le voi aduce cu a doua ocazie. Pînă atunci aveți răbdare, fiindcă vorba aia, (și a zîmbit prietenos) cu răbdarea... treci marea!

Tovarășii respectivi au așteptat... și mai așteaptă și azi.

Precum vezi, Urzicuto dragă, nu am primit încă insigna „brevet excelent”. În schimb, delegatului raional C.C.F.S. i se poate atribui pe bun merit insigna... „burocrat brevetat excelent”

C. Nicolescu
Șef-contabil G.A.S. Lăică
raionul Muscel

Dragă Urzico,

Am un nepot, să-mi trăiască. Și fiindcă s-a ținut de cuvînt și mi-a adus nota 5 la aritmetică, a trebuit să mă țin și eu de cuvînt și să-i cumpăr o pereche de ghetuțe. Întru la primul magazin de încălțăminte și cer o pereche nr. 32. Vînzătorul se uită decepționat la mine și-mi spune:

— Nu avem decît pînă la nr. 31, sau... de la 35 în sus.

Încerc la alt magazin. Același răspuns. Încerc la altul. Idem. La al patrulea magazin vînzătorul vrînd cu orice chip să mă servească, mă sfătuieste foarte amabil:

— Nu avem numărul 32; dar luați un 35 și-ntre timp... îi mai crește piciorul.

— Și ce poartă „între timp”?

Așa că, dragă Urzicuto, te întreb acum și eu pe tine: nu crede O. C. L.-ul respectiv c-ar fi cazul ca „între timp” să aprovizioneze magazinele de încălțăminte și cu ghetuțe numerele 32, 33 și 34? Că, dacă-i adevărat că între timp crește piciorul nepotului, nu-i mai puțin adevărat că-n acest timp crește și... neplăcerea O. C. L.-ului.

Radu Filionescu

Unchiul nepotului cu piciorul 32

In unele regiuni, organele responsabile cu distribuirea otrăvii pentru stîrpirea șoarecilor își îndeplinesc sarcina cu întîrziere și multe forme birocratice.

Desen de ION CONSTANTINESCU

„Breiner Bela” din Orașul Stalin.

— Tu nu te mai culci noaptea asta?
— Imposibil, sînt angajatul întreprinderii de electricitate pentru iluminatul străzii din cartierul nostru!

Desen de G. CAZACU

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25 Telefoane: Secretariatul de redacție 4.28.15, Secția scrisori 4.60.34. Secția viața internă 4.72.23

Biblioteca Centrală
Regională

Bibi

Desen de E. ARNO

KESSELRING: — Pentru tine îmi bate inima!

URZICĂ